

A kecsketej GYERMEKE

Matyi bácsi éppen a zuhogó eső elől az omladozó ház végében levő budiba befészkelte kecskéje elé szórta az esti abrakot, amikor a sötét színű télikabátba öltözött tiszteletes lenyomta a rozoga fakapu kilincset és belépett a latyakos udvarba.

– Dicsértessék az Úr Jézus Krisztus! – köszöntötte a jószága körül sürgölődő bácsit Tamás atya.

– Adjon Isten! – kiáltotta el magát a házigazda, és ügyet sem vetve a jövevényre, megcirógatta rozsdás csőhöz láncolt kedvencének a fejét. – Egyél, Mancikám, sokára lesz még reggel, és ki tudja, megérjük-e.

A vízben úszó udvaron keresztül a tiszteletes óvatos léptekkel odasétált hozzájuk, megállt Matyi bácsi mellett, megsimogatta a kecske fejét, de az öreg szigorú tekintete pillanatok alatt abbahagyta vele a kedveskedést, így gyorsan a tárgyra tért.

– Matyi bátyám, van egy gondom... – mondta az atya, és mutogatva a bácsi tudtára adta problémáját, aminek orvoslására szüksége lenne az árnyékszékre.

– Kicsi vagy nagy?

– Kicsi, de nagyon.

– Álljon oda a klozet végébe, majd elmossa az eső. Ezek a késő őszi esők az év összes mocskát elmosják. Sajnálom most emiatt kiküldeni Mancikát erre a zord időre. Nézze, milyen jóízűen habzsolja magába az eledelt!

Matyi bácsi világléletében beteges rajongással viseltetett a kecskék iránt, aminek megvolt a maga nyomós oka. Három hónapos korára fele akkora zsugorodott össze, mint amekkora születésekor volt, buzgó nagyszülei minden tőlük telhetőt megtettek annak érdekében, hogy megakadályozzák a sze-

rencsétlen kismamát és kispapát, hogy a rokonságból és a közeli ismerősök közül bárkinek is megmutassák ezt a *göthös hüvelykmatyit*.

– Jobban jártok, ha nem adtok okot az emberek nagyvonalú sajnálkozására, ami valójában leplezett káröröm, hogy szerencséire, nem őket érte az az iszonyatos szégyen, hogy egy ilyen hitvány kölköt hoztak a világra. Mondjátok azt, hogy megtámadta valami nyavalya: torokgyík, rángógörccs vagy fekete himlő. Azok után, hogy már két gyereketek meghalt, senki sem fog kérdezősködni, hogyan és honnan kapta el, a falu népe már rég elkönyvelte, hogy ti csak beteg babákat tudtok nemzeni – hangzott a nagyszülői jótanács.

Az elcsüggedt szülők ennek ellenére nem adták fel: az édesanya éjjel-nappal szoptatta szeretett kisdédét, csak hogy javuljon az állapota, de csupán azt érte el, hogy néhány hét leforgása alatt úgy csüngtek testén a mellei, mint az érett pulykatakony; az édesapa még a szomszéd falubéli oláh javasasszonyt is elhozta, de annak bájolási praktikái sem jártak eredménnyel. Végző elkeseredettségében a kismama és a kispapa a városi orvoshoz is elvitte gyermekét, de ő sem tudta megmondani, mi lehet a baja, így lassan mindenki bele nyugodott abba, hogy csak idő kérdése, mikor szólítja magához a Teremtő a szerencsétlen házaspár harmadik csecsemőjét is, amikor a faluban boszorkány hírében álló, vénséges Borka néni fülébe jutott az életből még mit sem tapasztalt, haldokló baba híre. A vénasszony azon nyomban magához hívatta a szülőket, és elmondta nekik, hogy amennyiben megmarad, kiváltságos szellemi képességű egyén lesz a gyerekből: bíró, orvos, katonatiszt, pap vagy valami ehhez hasonló.

– Isten kiválasztottjainak kisdéd korokban túl kell esniük egyféle életképességi próbán, hogy kiérdemeljék azt a szerepet, amit az Úr kiosztott rájuk. Úgy bizony, én már csak tudom, sok évet leéltem az emberek közt – magyarázta Borka boszorka a megszeppent apának és anyának, akiknek azt javasolta, hogy vegyenek kecskét és kizárólag annak a tejjével etessék és itassák a gyereket. – Nem felforraltva, nem felvizezve, hanem tisztán, nyersen adjátok neki: amint kiszipolyoztátok a jószág tőgyéből a forró folyadékot, azonnal tuszkoljátok a picibe – mondta a vénasszony, elégedetten összecücsörítve keskeny ajkait, mint ha csak a kimondatlan szavakat örölné inyével.

A pirinkó Mátyáska édesapja még aznap délután a szekér elé fogta a két pej lovat és kihajtatott a tanyavilágba, ahol némi alkudozás után kétszeres áron vásárolt meg az elcsüggedt apai szív lágyságát kihasználó kapzsi optánsoktól egy másfél éves kecskét, amelyet felesége Mancikának nevezett el. A kecsketej csodát művelt, Mátyáska nemcsak hogy hetek alatt visszanyerte elvesztett testsúlyát, hanem még ki is pendült. A városi orvos, aki önköltségből kivitette magát a faluba, nem győzött csodálkozni a látottakon, többször is megvizsgálta a babát, de semmi rendellenességet nem tapasztalt nála: a csecsemő makkgészségesnek bizonyult.

Az első Mancika után másik Mancikát szerzett a család, a kicsi Matyika pedig ha megéhezett vagy megszomjazott játszadozás közben, csak leheveredett az éppen meglévő Mancika alá, szopott egyet, majd folytatta a sürgölődést. Matyi bácsi nem felejtette el, hogy életét a kecsketejnek köszönheti, így az iránta való rajongása egy pillanatra sem csappant hosszú élete során, és az elmúlt nyolc évtized alatt sohasem engedte meg magának, hogy ne legyen egy kecskéje, amelyet mindig Mancikának hívott. A pókhálós budiban jóízűen abrakoló jószág, amelynek közelében Tamás atya éppen könnyített magán a napok óta szakadatlanul ömlő esőben, immár a harmincharmadik volt a sorban.

– Mi járatban van errefelé, amerre a madár sem jár, ebben a szörnyű időben, tisztelendő uram? – kérdezte Matyi bácsi a középkorú paptól, amikor az befejezte szükségletét.

– Talán jobb lenne odabenn... – mondta bártortalanul a tiszteletes, mire az öreg csak bólintott egyet, és a felsuvickolt téglagangon keresztül az egyetlen általa használt helyiségbe vezette a vendéget.

– Nos? – kérdezte tőle, miután megpiszkálta a sparheltben a tüzet, és az asztalnál helyet foglalt a pappal szemben.

– Azért jöttem, hogy meggyóntassam... Már több mint egy évtizede vagyok a faluban és még egyetlenegyszer sem beszélgettünk el az emberi gyarlóság velejéről, a bűnökről...

– Mi maga, bűnvadász?! – hördült fel Matyi bácsi. – Ha nagy fogásra számít, akkor rossz helyen jár, plébános uram, a többséghez viszonyítva kismiska vagyok én ezen a téren is. Menjen inkább a politikusokhoz, főleg ezekhez a megújhódottakhoz! Azok tudnának magának mesélni. Már semmi mást nem lehet látni és hallani rajtuk kívül. Ők lettek korunk legnagyobb bölcsei – magyarázta hevesen, majd kissé nyugodtabb hangnemben hozzátette: – Ne nálam keresse a bű-

nöket, apróságok az én bűneim másokéi mellett. Életem legnagyobb bűne, amit egyben a legtöbbször követtem el, hogy miközben a nőket bámultam, megpróbáltam őket elképzelni nagyvécézés közben, így könnyebb volt nem megkívánni őket egy kis prücskölésre. Csalafinta, mi?! Tényleg, maga hogyan szokta elhessegetni a pajzán gondolatait?

– Nézze, én ígéretet tettem Krisztus urunknak...

– Jól van na, inkább ne beszéljünk róla, csak ne akarjon megetetni ezzel a maszlaggal... Attól még, hogy maga ígéretet tett, a kis barátja epekedhet! Kér kávét?

– Ha van hozzá teje, akkor szívesen megiszok egyet.

– Kecsketej jó lesz?

– Igen, igen, jó lesz.

Matyi bácsi felkelt és a régi rézkávéfőzőben vizet tett a tűzhelyre, amely fölött egy madzagon ruhák száradtak.

– Ne vegye zokon a megjegyzésem, de pap létére kend nagyon hallgatag egy alak, csak azt ne mondja, hogy tíz év alatt nem szokta meg a falubeliek epés szurkálódásait, és most megbotránkozott szavaim hallatán.

– Nem botránkoztam meg, de én még nem tapasztaltam a hívők beszédében és mororában azt a tulajdonságot, amiről ön beszél. Szerintem itt nagyon jó emberek élnek...

– Ajjaj, az elődei jóval agyafúrtabbak voltak kendnél. Nézze, az emberek megjátsszák magukat, sohasem beszélnek arról, ami igazán foglalkoztatja őket, hanem amiről úgy vélik, hogy a másik hallani szeretné. Képmutatás az egész élet, tisztelendő atyám, nagy humbug! Én aztán nyugodt lelkiismerettel kimondhatom, merthogy már kisgyerek korom óta a falu bolondjaként tartanak számon. És ha valakinek megengedett következmények nélkül osztani az észet, akkor az egy tisztességes bolond! Már a régi királyok sem tudták nélkülözni udvarukban, hát akkor egy falu közössége hogyan teheti ezt meg?!

Matyi bácsiból ugyan nem lett sem bíró, sem orvos, sem katonatiszt, sem pap, de ettől függetlenül a szellemi képességeit illetően Borka néninek bevált a jóslata: fogékonysága a tudásgyarapításra már első osztályban megmutatkozott, Matyika jóval könnyebben tanult meg olvasni falubeli társainál, és a számtan is sokkal jobban ment neki a többiekénél. Tudáséhségét mi sem bizonyítja jobban annál, hogy amint elsajátította az olvasás tudományát, szinte mindennapos vendég lett Ignác plébános magánkönyvtárában. Az idős pap kezdetben nagy örömmel fogadta, hogy végre valahára van a faluban egy olyan kisdíák, aki szívesebben lapozgatja a könyveket, mintsem parittyával üldöznék az utcákon legelésző kacsákat és libákat, de a gyerek iránti lelkesedése nyomban alábbhagyott, amint Matyika kellemtelen kérdésekkel kezdte zaklatni.

– Nagyra becsült tisztelendő atyám, tessék megmondani, hogy ha Ádámnak és Évának két fia volt, akkor ki nemzette a többi embert? Lehetséges, hogy mindannyian egy ősi vérfertőzés sarjai vagyunk? Vagy ha az első emberpáros pontosan úgy festett, mint mi, vajon hogyan jöttek később létre a cigányok, indiánok, négerék és azok a ferde szemű sárgák? És

legyen szíves, magyarázza már el, hogyan jött a világra a kicsi Jézuska, hogy édesanyja szűz maradt? – szegezte neki ezen és ezekhez hasonló kérdések tömkelegét a kiskamasz Matyika Ignác plébánosnak, aki rendszerint a vatikáni erkölccsel összhangban levő szókészletbe burkolva adta a gyerek tudtára, hogy az ő édesanyjának sem ártott volna, ha szűz marad.

Hét álló esztendeig tűrte a zsörtölődő plébános Matyika ugratásait, mire egy kiválónak ígérkező ürügyet szerzett a fiúval való leszámolásra. Egyik délutáni körútjáról arra ért haza, hogy a suhanc a templomudvarban magasodó diófa alól egy szatyorba szedegeti a lepotyogott termést. Nem is kellett neki ennél több, azonnal fülön fogta és lopással vádolta meg, amit csak úgy tud levezekelni a kölök, ha a vasárnap reggeli szentmisén a falu apraja-nagyja előtt elmondja sajnálatos félresiklását. Matyika egy szóval sem szállt vitába a plébánosi szigorral, az összegyűjtött diót engedékenyen átadta Isten szolgájának, a legközelebbi vasárnapon pedig mély alázattal lépett az oltár elé, és a bűnbánók remegő hangján töredelmesen bevallotta vétkét, de azonnal hozzáfűzte, hogy nem állt szándékában eltulajdonítani a diót, hanem Ignác plébánosnak akarta azt adni, hogyha majd a karácsonyi szentestén kóringyálásukkal meglepik őt a falu vörös hajú gyerkőcei, legyen mivel megajándékozni őket, hiszen jól tudja, a sok-sok szentmise puncifikálásától a tisztelendő atya nemigen érkezik az efféle pszichicáé kötelezettségeivel is foglalkozni. A jelenlevő falubeliek egy része megdöbbenve hallgatta végig Matyika pimasz szavait, míg a többiek, a tiszteletes őszülő vörös hajtincseire mutogatva, hasukat fogták a nevetéstől, egyedül csak Ignác plébános füstölgött a dühtől, hogy ennek az átkozott kölyöknek akaratlanul is lehetőséget biztosított a magamutogatásra.

Templomi rögtönzésével az ifjú Matyinak két dolgot sikerült elérnie: először is, arra hivatkozva, hogy megszálta a gonosz, az öreg plébános kitiltotta a templomból mindaddig, amíg nem mutat fel tanúbizonyságot arról, hogy megjavult, másodsorra pedig felhívta magára a falubeliek figyelmét, akik ezentúl csapatostul kísérték, ha valahol megállt elmondani egy történetet a falu múltjáról, jelenéről vagy akár jövőjéről. Gunyoros példázatait a falu és a környék előkelőségeiről a falu népe mindig nagy előszeretettel hallgatta és nevette végig. Históriainak helybeli alanyai kezdetben tiltakoztak a faluvégi kiskocsmában, valamelyik utcasarkon vagy a réten, munka közben elhangzott történetek miatt, de a későbbiekben lassan megszokták a csipkelődést, és a többiekhez hasonlóan ők is megmosolyogták a dolgot, belátván, hogy a szabad szájú Matyi gyerek tulajdonképpen egy ártatlan bohóc. Legendáriumának egyes darabjait ma már a faluemlékezet, anélkül, hogy tudná származásának eredetét, anekdotakincsként őrzi.

Egyedül Matyi szülei nem tudták túltenni magukat a szégyenen, hogy hön áhított egyszülött gyermeküket falubolondjaként tartja számon a közösség. Édesapja, aki néhány évvel az említett esemény után bánatában kilehelte lelkét, halálos ágyán már megbánta, hogy annak idején megvette az optánsoktól az első Mancika kecskét, míg édesanyja, aki még két évtizedig viselte gondját gyermekének, sokszor mondogatta neki: *Édes fiam, az a sok könyv elvette az eszedet!* Holott minden bizonnyal éppen ennek a fordítottja felelt meg az igazságnak: az ifjú Matyinak hiányoztak a könyvek, amelyek egy adott mederbe terelték volna az elméjében megfogható gondolatokat, ahogyan azt abban az időben a bánáti falutól több ezer mérföldre távol, New York-i villájában Lin Yutang kínai származású filozófus egyik szentenciájában találóan meg is fogalmazta: *tanulás gondolkodás nélkül: szerencsétlenség; gondolkodás tanulás nélkül: hebehurgyaság.*

Matyi bácsi kissé reszkető kézzel kiöntötte a kávé, majd a gangról behozott egy kancsó tejet és Tamás atya elé helyezte.

– Öntsön, amennyi jólesik!

– Köszönöm.

– Tudja, tisztelendő uram, minket mindig bolondítottak: hol innen, hol onnan, a lényeg az, hogy mindig akadt, aki nyilván attól érezte jól magát, ha kibabrált egy maréknyi csóró szerencsétlennel. Sokat éltem már, ezért sokat is tudok, és ezt a tudásomat a magam

módján mindig igyekeztem a többieknek is átadni. Sokan meg is hallgatták mondókáimat, csak nem értették meg mindig a mondanivalómat. Leginkább jót szórakoztak rajtam, és hasukat fogva azon mulatoztak, hogy a vén bolond – kezdetben, a hülye kölök – mit ki nem talál, pedig én csak üzeneteket igyekeztem továbbítani nekik.

– De ha valamit mondani akart az embereknek, és látta, hogy azok nem értik példázatba foglalt üzenetét, akkor miért nem mondta ki egyenesen?

– Ha jól emlékszem gyerekkori olvasmányaimra, akkor Krisztus Urunk sem mondott el mindent egyértelműen, és talán éppen emiatt érdekesek még ma is a tanításai.

– Kérem, ne hasonlítsa magát Jézushoz, ő Isten egyszülött fia volt, ön pedig...

– a kecsketej gyermeke!

A tiszteletes megszeppenve meredt az öregre, aki a hatás kedvéért néhány másodpercig kidüllesztett mellet, komoly arccal nézett Tamás atyára, és csak ezután engedte magából kitörni harsány kacaját.

– Egészségére, tisztelendő uram! – mondta Matyi bácsi, miután kissé alábbhagyott a nevetése, és a magasba emelte kávécsészéjét. – Megkínálnám pálinkával is, de nincs itthon, tudniillik én sohasem fogyasztottam az italt, ezért egyik-másik mesém hallatán mondogatták is sokat a faluban, hogy a kecsketej ártalmasabb a szőlőpárlatnál. Mit gondol? Az illatáról ítélve... – ezzel az idős bácsi mélyet szippantott a kávécsészéből gőzölgő tejeskávé illatából.

– Nagyon szépen köszönöm, elegendő nekem a kávé is...

– Nincs még egy olyan kellemes illat, mint a friss kávé, a kecsketej és a tűz fölött száradó ruha együttes illata! De hol is hagytuk abba? Ja igen, az okító meséknél. Sokszor azt reméltem, hogy majd a történeteim hallatán hallgatóim magukba mélyednek, de az oktanok sohasem vettek komolyan. Mindig időben figyelmeztettem őket valamilyen csapásra, még erre az úgynevezett *nem létező háborúra* is. Szépen megmondtam nekik, hogy azok, akik nem áttaltek éveken át egy halott ember tiszteletére eszményi méretű sudrimankóval szaladgálni az egyik faluból a másikba, sokkal nagyobb szörnyűségekre is képesek, de kiröhögtek; és most itt van, a falubeli férfiak fele nem odahaza alszik, ne hogy az éjszakai önkéntesvadászok elvigyék a háborúba. Azt mondja a minap a tévében egy csinos hölgyike, hogy a Vajdaságban élő magyarságnak eddig egy halálos kimenetelű áldozata van a szlavóniai fronton. Nahát, gondoltam magamban, abból az egyből a mi kis falunkban már kettő is akad.

Szarkasztikus megjegyzései miatt az ifjú Matyinak mindig sikerült találnia olyan közeget, ahol szívesen látták őt, és végighallgatták történeteit. A gazdák nem is annyira a teljesítőképessége, mintsem a többi munkás szórakoztatásának céljából fogadták föl napszámba, amiből teljes két évtizedig eltengődött, ami nem kis teljesítmény, ha figyelembe vesszük, hogy a templomból való kiátkozása Ignác plébános részéről az adott társadalmi körülmények közepette akár a teljes kirekesztését is jelenthette volna a közösségből. Sorsa szerencsés alakulásához hozzájárult a jómódú parasztgazdák hiúsága is, akik egyrészt azért, ne hogy egyik-másik gúnytörténetének a tárgyává váljanak, amin aztán az egész falu röhög, másrészt pedig azért, hogy a más jellegű faluhistóriákba mégiscsak bekerülje-

nek, nagy előszeretettel fogadták fel béresként az ifjú Mátyást, akit életvitele ily módon egyik gazdától a másikig vezetett, egyik történetből a következőbe mentett át.

Figyelembe véve sorsa alakulását, Matyi bácsiról elmondható, hogy az Isten valóban a kiválasztottjaként tartotta számon, hiszen sokakkal ellentétben szabadszájúsága nem hogy problémákat okozott volna neki, hanem sokszor éppen ennek a tulajdonságának köszönhetően sikerült neki túllépnie bizonyos akadályokon, amelyeket az élet eléje állított. A második világháborút követő államosítás után a harmincas éveiben járó Matyinak aligha volt már kihez elszegődnie dolgozni, mivel a legmódsabb gazdákat megfosztották földjeiktől, megélhetési gondjait pedig tovább tetézte, hogy rövid betegeskedés után édesanyja is örökre elhagyta. Teljesen egyedül maradt a világban egy változó korban, túl idősen ahhoz, hogy mindent az elejéről kezdjen, de még túl fiatalon, hogy ne legyenek elvárásai a jövőtől, és minden, amivel rendelkezett, tizennegyedik Mancika kecskéje volt. Hónapok múltak el nélkülözésben, ami nemegyszer napokig tartó koplalással járt, amikor egy kora tavaszi este Matyit meglátogatta az újonnan létrejött hatalom egyik ifjú képviselője.

– Szép jó napot kívánok! – köszöntötte az éppen a kecskéje körül szorgoskodó Matyit a langaléta fiatalember.

– Adjon Isten!

– Megismersz, elvtárs?

– Meg én, csak légy szíves, frissítsd fel az emlékezetemet!

– Annak idején együtt báláztunk a megboldogult Bikánál.

– Igen, igen, már emlékszem, te borítottad fel a szekeret lovastól... Tyű, de kihoztad a békétűrésből az öreg Bikát, prűszkölt is rád aztán rendesen! De kidumáltuk a vén kurafit, naná!

A vendég elengedte a füle a mellett a megjegyzést, és azonnal a tárgyra tért.

– Most a városi cukorgyárban dolgozom, ahol elkelve egy udvarsöprögető. Arra gondoltam, hogy ha szükséged van munkára, akkor be foglak ajánlani. Mit szólsz hozzá?

Matyi azonnal elvállalta a felkínált munkát. Három évtizeden keresztül minden reggel elballagott, később elkerékpározott a munkahelyére, ahol szorgalmasan végezte a rá bízott feladatot: minden nap nyolc órán át sepregetett, rakodott, havat hányt, felmosta a betont, fűvet nyírt, elégette a lehullt faleveleket, bemeszelte vagy megmetszette a fákat, és mindközben be nem állt a szája. Mindig volt a közelében valaki, akinek tehetett egy megjegyzést a napi aktualitásokra, vagy éppenséggel elmesélhetett egy történetet kiapadhatatlan készletéből. Matyi szövegelésében az volt a legmegragadóbb, hogy első hallásra mindenki jót szórakozott rajtuk, mire pedig az illetékes gondolatöröknek leesett az elmondott szavak közt megbúvó ironia vagy mélyebb értelmű utalás, addigra már önbecsülésből szégyellték szóvá tenni a dolgot, inkább csak a fejüket csóválva csaptak egyet és hagyták a szerencsétlen flótást tovább mulattni a jónépet. A falubeliek és ismerősei azon megjegyzéseire, hogy egyszer még majd meglakol szüntelen hadoválása miatt, mindig az volt a válasza, hogy nem abból származnak a problémák, hogy egyesek sokat beszélnek, hanem abból, hogy a többség sokat hallgat!

Munkahelyi helytállásáért, nyugdíjaztatása előtt néhány évvel a szakszervezet jutalom-ból befizetett neki egy tíznapos üdülést a tengerparton, de amikor meglátta, hogy mekkora a tenger, a legelső járattal saját költségén nyomban hazajött.

– Aminek nem látom a végét, annak az elejében sem bízom – mondogatta határozottan, ha valaki azzal hergelte, hogy megszeppent egy kis sós víztől. Fenti megjegyzése nyilván a nőekkel való kapcsolatára is értendő, hiszen hosszú élete alatt egyetlenegy tartósabb kapcsolatot sem sikerült neki kialakítania, viszonyai rövidek, többnyire alkalmi jellegűek voltak.

– Matyi bátyám, a közelünkben zajló háború csak egy okkal több, hogy valamennyien megszabaduljunk bűneinktől, és megtisztult lélekkel közösen imádkozzunk a gonosz ellen, amely...

– Ne haragudjon, Tamás atyám, hogy közbeszólok, de mit ért maga a közös imádkozás alatt?

– Természetesen a szentmisét...

– Félreértem, vagy papi fondorlatossággal azt akarja sugallni, hogy járjak templomba?

– Pontosan! Az elmúlt tíz esztendőben egyszer sem láttam magát Isten házában, és...

– Hatvanhat.

– Hogyan?!

– Azt, hogy pontosan hatvanhat éve, amióta megboldogult Ignác plébános, falunk első papja kipaterolt onnan, nem léptem át a templomunk küszöbét.

– Hatvanhat esztendeje nem gyónt és nem áldozott?!

– De igen, csak a magam módján.

– Hogyan történhetett?

– Ehhez magának semmi köze. Mint ahogyan az elődjének, Szratykó atyának sem volt, mégsem noszogattott a templomba járásra. Vele mindig jól kijöttünk, mert elfogadott olyanoknak, amilyen vagyok, és ez a legfontosabb az emberi kapcsolatokban...

Tamás atya nem szólt egy szót sem, csak bólintott, és belekortyolt kecsketejes kávéjába.

Sándor Zoltán (Nagybecskerek, 1973): az Újvidéki Egyetem Jogi Karán folytatta tanulmányait. A *Magyar Szó* napilap munkatársa és a *Sikoly* irodalmi folyóirat főszerkesztője. Eddigi munkásságát Herceg János Irodalmi Díjjal jutalmazták. Napjainkig négy önálló kötete jelent meg, a legutóbbi 2006-ban, *eMese* címmel. Szabadkán él.

